Ч. 147. Неділя 17 (4) липня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Бар. Юрий Василько о своїй проґрамі. — Реорґанізация анґлійскої армиї. — Похід на Ляссу. — З поля росийско-японьскої війни).

Член палати панів бар. Юрий Василько ставав оногди перед виборцями в Сторожинци на Буковині і виголосив там свою проґрамову бесіду по німецки, по руски і по румуньски. Він обіцював, що буде старати ся о основане краевого банку, о кредит меліорацийний, о то, щоби дороги на Буковині були під зарядом краю, о знесене рогачок та о підвисшене платні для учителів. Тягар, який спочивае тепер на селянах, казав бесідник, треба буде зменшити вишуканем нових жерел доходу. Що до реформи виборчої, то бар. Василько промовляв за безпосереднім тайним голосованем з увзглядненем тих, що мають постійний осідок. Кандидатуру бар. Василька принято одноголосно.

В анґлійскій палаті послів підчас дискусиї над буджетом міністерства війни предложив міністер війни Арнольд-Форстер правительственні пляни реорґанізациї войска. Міністер заявив, що теперішне войско не відповідае потребам державы, бо Анґлія удержуе величезним коштом в часі мира армію, котра на случай війни була би майже нездібна до борби. Длятого реорґанізация есть конче потрібна, зачинаючи від міністра війни. Теперішна збройна сила Анґлії виносить 1,700.000 людий без кольоніяльних і індийских войск. — Міністер війни сказав дальше, що так велике войско, як теперішне в Анґлії, не есть потрібне для краю і правительство наміряе длятого зменшити армію о полки не потрібні для краевої оборони, знести 14 баталіонів лінїевих, утворених в послїдних 4 лїтах і скасувати 5 полків залоги. Система трилїтної службы войскової мае бути знесена. Мають бути утворені доповняючі кадри, з котрих будуть рекрутувати ся відділи для кольоний. Міністер закінчив свою бесіду висказанем надії, що палата послів прийме то предложене.

Бюро Райтера доносить з Дянце, що Анґлійці розпочали вже похід до Ляссы столиці Тибету. Полковник Енґгисбинд видав відозву до тибетаньского народу, в котрій яко ціль анґлійскої експедициї подае марш на Ляссу і заявляе, що Анґлійці вибрали ся длятого в похід, щоби зажадати сатисфакциї за оскорблене представителів короля тибетаньскими властями. Енґгисбинд грозить дальше в своїй відозві, що буде строго карати всїх, хто би важив ся нападати на машеруюче анґлїйске войско.

Справа тибетаньска стоїть тепер вже ясно. Анґлійцям не розходить ся вже о навязане з Тибетом торговельних зносин, але о сатисфакцию за обиду представителів анґлійского короля. Ну, се зміняе стан річи. Обида представителів анґлїйского короля есть так великим злочином, що его можна спокутувати хиба лиш відданем цїлого краю. Річ отже певна, що Анґлійцї користаючи з теперішних клопотів, хотять заняти Тибет.

З поля росийско японьскої війни поки що нема важнїйших вістий. Чутка о страшній поражцї Японців під Порт-Артуром пущена царским намістником Алексїевом показала ся неправдивою. З Токіо доносять тепер офіциально: „Вість розширена за границею, мов би підчас атаку Японців на Порт-Артур мало згинути 30.000 японьского війска, есть зовсїм безосновна. Того дня відбули ся лиш малі стички і більшого атаку не було“. Нема причини не вірити сїй заяві; але що з обох сторін надходило доси вже тілько вістий, котрі опісля показали ся не зовсїм вірні, то хоч би й припускати, що се заперечене може закривае якісь великі страти і шукати правди по середині, то все таки вість пущена царским намістником е великою бляґою. І що то остаточно поможе? Війско не набере від того більшої охоти і від-

---

4)

В КРАЮ ДАЛЯЇ-ЛЯМИ.

(Після Веґенера, Свен-Гедіна і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

II.

Дарджілїн. — Монастир Пеміонґчі. — Дянце. — Лясса.

Найкоротша дорога до Тибету з Калькути зелїзницею до славного на всю Індию лїчничого місточка Дарджілїнґ на гімаляйскім підгірю а звідси передолиною Чумбі через гори Гімаляя. Коли би Тибетанцї перепустили через границю, то звідси іде гостинець аж до міста Дянце (по анґлійски пишуть Giangtse) а тут вже розходять ся дороги в дві сторони до сьвятого міста Тибетанців до Ляссы: або на всхід гірским переходом Каро у висоті 5000 метрів до Нанґанче а відтак дальше понад озеро Пальті і знов через другий гірский перехід а опісля через ріку Брамапутру і вже просто до Ляссы, або гостинцем на захід до міста Шіґаце положеного у висоті 3600 метрів, де треба перейти через ріку Брамапутру а відтак іти еї долиною на всхід до Ляссы.

Сими кількома словами легко визначити дорогу, але перейти еї ногами — бо о якійсь їзді хочби лиш верхом майже й бесіди не може бути — дуже трудно. Вже в Дарджілїнґ можна набрати хоч ще слабого понятя, яка нас жде дальша дорога. Але в самім Дарджілїнґ, хоч се мале місто, що мае до яких 8000 жителів, дуже красно. Місто само собою не замітне, але зато пречудна сторона, в котрій оно положене і найздоровійше в цїлій Індиї. Тут ще теплий край і відповідна до того буйна ростинність. На північний всхід від міста в прекрасній долинї заслоненій довкола горами знаходить ся у висоті 2400 метрів понад уровень моря славна санаторія клїматична „Еден“ призначена в першім ряді для людий військових. Найкрасша пора бувае тут звичайно в жовтни по великих дощах і тоді тут повно людий з ріжних сторін Індиї. Воздух тут в сю пору бувае незвичайно чистий, на небі не видко анї одної хмарки, а очам представляе ся від півночи чудовий вид. Сімома рядами один за другим пiднимають ся тут Гімаляйскі гори щораз висше і висше аж в послїднім найвисшім рядї біліе ся від вічного снїгу вершок гори Канчінджанґа, високий на 8588 метрів. Аж до висоти 3500 до 3600 метрів суть гори вкриті густими лїсами, а поза тими ростуть дуже буйно прекрасні рододендрони, корчі з прекрасним ясно червоним цьвітом, від котрого коли ті корчики зацвитуть, гори під вершком аж червонїють все з далека.

Дарджілїнґ належало давнійше до індийского раджі (князя з Сіккіму, краю положеного в горах на границі Тибету. Задля незвичайно здорового тут воздуха постановило було індийске правительство оснувати тут для військових лїчниче заведене і винаймило від раджі 357 квадратових кільометрів землї, за котру платило ему річно зразу 7354, пізнїйше 14.708 корон. Коли же раджа в 1850 р. обидив анґлійских підданих, правительство перестало ему виплачувати ті гроші. Пізнїйше простір сенаторії ще значно збільшено і тепер творить оно само про себе майже цїле велике місто з купелевими заведенями, помешканями для недужих, реставрациями і т. д.

В Дарджілїнґ кінчить ся зелїзниця а дальше в гори на північ веде вже гостинець з разу через край Сіккім, а відтак гірским переходом Джеляляпля в долину Чумбі вже на тибетаньскій стороні. Передолина, котрою іде згаданий перехід, страшно пуста і дика; з обох сторін стирчать височезні голі скали а місцями показують ся так глубокі дебри, що аж лячно в них заглянути. Лиш лїтом можна сюди безпечно переходити, а зимою, коли впадуть снїги, то щезае весь слїд дороги. Тибетанцї, що в осени приходять до Сіккіму, лишають ся тут звичайно через зиму, бо в зимі не могли би ніяк зайти в свої сторони.

В долинї Чумба вже на тибетаньскій стороні трохи привітнїйше; гори розступають ся на боки і показуе ся живописна долина, на котрій лиш з рідка видко людскі оселї. Перейшовши через долину Чумбі — каже Веґенер — ідемо знову то в гору то в долину помежи горами. Минаемо на переміну то глубокі, живописні, прекрасні долини, то стрімкі хребти гір, аж під вечер, саме коли вже сонце мае заходити, доходимо до вижини, котру вже вкривае мрака, а на котрій стоїть тибетаньский монастир Пеміонґчі і чверть години дороги від него господа, в котрій маємо ночувати. То було в марті, коли ми туди переходили, а хоч

ваги до борби, бо остаточно й простий вояк видить, що діє ся.

Ґен. Куропаткін мусить вести війну не лиш з Куроким і Оку, але ще й з великими князями та французскими красавицями, що мають розвеселяти велнких князів, заким они виберуть ся на поле війни. Видко, що свого часу була чутка — правдива, після котрої Куропаткін мав всіма силами противити ся тому, щоби єму не насилано великих князів. Берлиньский „Tageblatt" подає тепер таку звістку про відкликане вел. князя Бориса з головної кватири в Мукдені і перенесене єго до Архангельска: Коли вел. князь приїхав до Мукдена, показало ся, що він привіз з собою цілий гарем, самі французскі красавиці. Куропаткін виступив против того і між ним а вел. кн. завелась така розмова: Куропаткін каже: Роблю Ваше Височество на то уважним, що я такого поступована в таборі російскої армії не стерплю — і він завізвав вел. князя, щоби той зараз відослав назад тоті „дами." — Що вам прийшло до голови, Ексцеленциє — відповів на то великий князь, — хибаж не знаете хто я? — А вжеж що знаю — відповів Куропаткін. — Ви ляйтнант при полку ґвардейских гузарів, великий князь Борис Владимирович, а я головнокомандуючий російскої армії і приказую дами сейчас видалити з табору. Вел. князь розсердив ся і добув шаблю та зранив Куропаткіна в ніс. Се було під ту пору, коли була чутка, що Куропаткін щось не здужає і не виходить з хати. Вість о тім всім донесла ся до Петербурга і великий князь поїхав тепер для прохолоди до Архангельска. Чи й туди забрав він свої красавиці — се вже не знати.

Новинки.

Львів дня 16-го липня 1904.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. В. Цісар іменував директора ґімн. в Стрию дра Кароля Петеленца директором IV ґімназиї у Львові, а професора IV ґімн. Юліяна Дольницкого, директором ґімназиї в Стрию. — П. Президент міністрів переніс адюнктів судових: дра Ст. Арламовского з Бродів до Ярослава; Ник. Стецкого з Бродів до Болехова; дра Й. Заплатальского з Вурштина до Миколаєва; дра Льва Рудницкого з Бучача до Щирця; Йосифа Крамера з Калуша до Городенки; Адама Смаржевского з Буска до Теребовлі; Каз. Анґельчиковского з Чорткова до Борщева, Івана Скоброньского з Буська до Долини, Й. Зґуральского з Чесанова до Бродів, Іґ. Менціньского із Зборова до Бучача, Мих. Матушевского з Борщева до Дрогобича, Володим. Сінгалевича з Камінки струм. до Перемишлян, Леоп. Герлінґера з Радехова до Бродів, Марк. Гельбера з Борщева до Бурштина, Вол. Крупского з Тлустого до Зборова, Аґ. Адамовского з Грималова до Косова.

— **Віцепрезидент ц. к. краєвої Ради шк.** др. Едвін Плажек виїхав на кількатиждневу відпустку.

— **Огні.** В Дорожеві пов. самбірского згоріло дня 14 с. м. поверх 40 селяньских загород. Жертвою огня упали також движимости в позамиканих хатах, позаяк люди находили ся в поли при роботі. Причиною пожару було курене тютюну недоростками.

— **Незвістне людскє плем'я.** З Мельбурн доносять до анґлійских часописий, що правительственний адміністратор британьскої Нової Ґвінеї відкрив незвичайне людске плем'я, котре мешкає на території Маршпянду на острові. Характер околиці є такий, що уживане ніг є майже зовсім виключене. Земля є занадто болотниста, щоби можна по ній ходити, а рівночасно водна ростинність на залитих водою просторах не допускає уживаня човнів. Тубильці мешкають в хатах, котрі побудовали понад водою серед дерев. Наслідком такого житя они майже зовсім стратили спроможність ходити. Кілька з них, поставлені на твердій почві, відчували діймаючий біль, а з їх ніг пустила ся кров. Кадовб мають незвичайно розвинений, зате бедра, ноги і стопи дуже марні. Поставою і поведенєм ті люди подібні до малп.

— **Місто Льондон** має на основі послідної переписи 6,581.402 мешканців в 928.008 домах. Річно прибуває до Льондону на постійний побуть 22.000 осіб, з котрих пяту часть становлять чужинці. Женщин є о 252.371 більше як мужчин. В 1902 р. сповнено 370 убийств, а лише 90 убийникам доказано вину.

— **Телеґрама з місяця.** У всіх копенгаґских ґазетах появила ся недавно сензацийна вість, що місцевій обсерваториї удало ся переловити оптичну телеграму з місяця. Поодинокі слова тої телеграми нагадують старо-еврейский язик, однак на жаль ученим лінґвістам не удалось розчовпати значіня слів. В точнім виговорі телеграма в оптичній передачі звучала так: „евон овип цясім віцдарватсер ґробсьлад". Обсерватория постановила визначити велику премію тому, хто зможе виснити значіне тої загадочної телеграми. Річ певна, читачі ґазет зацікавили ся депешою з місяця. По двох днях появила ся в тих ґазетах вість, що місцевим лінґвістам удало ся таки розтолкувати загадочну телеграму: треба лише кожде слово читати від кінця... Обі вісти показали ся зручною реклямою місцевої реставрациї Дальсборґ, позаяк в читаню кождого слова від кінця звучала мнима депеша ось як: „нове пиво „місяць" в реставрациї Дальсборґ". Ціль рекламі була осягнена.

— **Бурса в Н. Санчи.** Виділ тов. „Філія Просьвіти" в Новім Санчи подає до відомости, що з днем 1 вересня с. р. найде поміщене в україньско-руской бурсі в Новім Санчи поважнійше число (понад 40) учеників гр.-кат. обряду і рускої народности, учащаючих почавши від III кляси школи народної, за умірковоною оплатою. Питомець дістане в бурсі мешкане, опал, поживу, сьвітло, пране і належитий догляд; натомість мусить мати власне відповідне біле, обув, одежу, постіль і власні книжки. До подань, котрі належить вносити найдальше до дня 15 серпня с. р. до виділу „Філії Просьвіти" в Новім Санчи, треба долучити: сьвідоцтво шкільне, хрещеня і убожества. Отець (мати) або опікун питомця мусить зложити декларацию що до висоти місячної оплати.

— **Чи можна пізнати власний голос.** Ряд цікавих досьвідів зроблено недавно в Ню Йорці, щоби переконати ся, чи годен чоловік пізнати свій власний голос. В тій цїли многим звісним

на дворі було ще два степені тепла, то все таки нам, що привикли були до теплота в Індиї, холод зачав вже доскулювати. Ми зайшли до господи і перше, до чого взяли ся, було, що стали розкладати огонь у великій печи з мокрого дерева. Перший успіх того був такий, що в хаті наробило ся страшенного диму, але опісля полумінь вже запалахкотїла на припічку і ми так розїгріли ся, що ми нимо утоми по цілім дни ходу пересиділи, балакаючи аж до третої години рано і докладаючи заєдно до огню по троха дерева.

На другий день заповіли ми нашу гостину в монастири в той спосіб, що післали туди в дарунку чотири фунти масла до сьвятих лямпок.

Положенє монастиря Пеміонґчі єсть вельми живописне. На хребті високого на 6· до 7.000 стіп хребта гір стоїть монастир на найвисшім місци з звідтам видко на богато миль довкола. Довколісенька не видко нігде ані одної сьвітскої хати а монастир окружає сьвятий гай, котрого ще не рушила ніяка людска рука а котрий викликує в чоловіці якийсь торжественний настрій. Цілими днями криє ся той монастир в густих хмарах, що й в сухій порі року сповивають сї гори. Але коли ся країна раз прояснить ся, тоді з поза валу хмар показують ся височезні вершки сих гір, що стоять тут безпосередно перед нами. В якійсь чудовій величавости піднимають ся мовчаливо тоті білі як сніг шпилї ніби аж до самого неба і творять кругом такий образ країни, котрий як ніякий инший може вражливий ум відтягнути від сего сьвіта і заставити єго подумати над всемогучостию Бога.

Забравши свої фотоґрафічні прилади, пустили ся ми около девятої години рано в гору по страшенно ховзкій стежці через ліс до монастиря. Зовсім так як при наших середновічних монастирях зробила ся і тут коло монастиря мала оселя людий, що належать до монастиря На вершку вузкого хребта стояли в двох рядах підмуровані деревляні хати. Улиця сего села була обсаджена високими жердками, на котрих повівали хоругви призначені до богослуженя. Наша поява викликала в сій сільци дивовижу. З маленьких хаток повибігало множество жінок, дітий і черців — дївчата в своїх живописних ріжнобарвних строях та з понавішуваними на собі всїлякими прикрасами, діти в шапочках і з палицями, а всї веселі, чемні і незвичайно зацікавлені.

На високій камінній плятформі стояла сьвятиня, великий чотирогранний будинок на два поверхи високий з величезним дахом, прикованим до землї довгими зелізними ланцухами. Без сумніву мусять тут довкола монастиря лютити ся страшенні вихри. Камінні стіни не були прямовисні, лиш піднимали ся в гору троха стіжковато так, що будинок робив враженє ніби якогось чоловіка, що добре запер ся, розложивши ноги. Цілість робила в своїм роді поважне і значне враженє.

Від західної сторони входило ся через отверте підсінє зі сходами знадворку до середини. А середина сьвятинї то була простора сьвітлиця з різьбленою стелею оперта на вісьмох грубих в два ряди поставлених стовпах. Тоті деревляні стовпи помальовані на червоно і украшені красно помальованими і різьбленими наголовками якоїсь незвичайно дивної форми. Орнаментика тих наголовків, вишивки на шовкових хоругвах і белярнях, що звисали із стовпів, мала виразний всхідно азийский стиль, так, що ми тут зараз то відчули, що знаходимо ся під впливом зовсім иншої цивілїзациї, в крузї хіньскої культури.

Рівнобіжно з тими рядами стовпів ішли два низькі підвисшеня, на котрих лежали подушки для черців. На противнім від дверий кінци тих сідищ були два висші сідища одно на против другого, з котрих іменно одно мало різьблене опирало і подобало на якийсь трон або катедру. То було місце для ігумена монастиря, а сідище напроти него було для того, хто проводив хорови.

Коли ми увійшли до середини, побачили в глубині наше масло, як оно горіло в яких 60 хорошеньких мосяжних лямпочках перед якимсь фантастичним бронзовим образом Ґуру Рімпочі, котрий разом з другими фіґурами великих сьвятих украшав поздну стіну сьвятині. Ігумен і проводир хору сиділи вже на своїх місцях і відповіли чемно на наш привіт поклоном на ґіндостаньский спосіб підносячи руку до чола. Прочі монахи сходили ся один по другім, сідали собі на згаданих сідищах та попід стїни сьвятині і розпочало ся раннє богослуженє, котре можна би назвати питєм чаю з молитвою і криком. Перед тим ще приготовлено для нас два місця під одною бічною стїною; перед нас поставлено лавочку накриту червоним сукном, а пивничник приніс нам два величезні збани повні пива, з котрого їшла пара. Тоті збани були зроблені з грубого бамбусового била а кождий був накритий широким, зеленим листком, на котрім лежала тоненька бамбусова дудка. Згадане пиво роблять з овочів манова і єго подають тепле ще в тім стані, коли оно кисне. В нім плаває ще розварене зерно і творить густу фарамушку. Задля того пють тото пиво за помочию бамбусових дудочок. Смак того пива був незлий, приятно квасковатий. Коли ми того пива трохи нассали, прийшов зараз якийсь послугач і подоливав нам знову повні збани. Пиво було очевидно досить сильне і ми були би тут підчас богослуженя таки добре поупивали ся, як би ми були змірковали, що нам грозить.

Так покріпивши ся на тїлї могли ми вже висидїти через цілий час церемониї, яка відбувала ся майже дві години. Кілька малих хлоп-

людям, між ними професорам, артистам, ріжним суспільним діячам і ин. предложено виголосити перед фоноґрафом по черзі одну і ту саму фразу, котру сейчас записано на фоноґрафічний валок. Коли відтак фоноґраф виголосив опять ті фрази, ні оден з присутних людий не міг пізнати свій власний голос, т. є. котрий іменно валок виголошує его голос. Можна було би думати, що фоноґрав не досить ясно виголошував, але се опрокидує ся фактом, що посторонні люди відгадували легко, від кого іменно походить виголошувана фоноґрафом фраза, не вгадували лише ті, що їх був голос. Досьвід довів до висновку, що чоловік не годен пізнати свого голосу, коли не виходить безпосередно з его уст. Замітне також і се, що дикуни, котрі в перве бачуть себе в зеркалї, також не пізнають себе.

— **Конкурс**. Виділ товариства „Шкільної Помочи" в Снятинї розписує конкурс на 15 місць в бурсї для учеників реальної школи на рік 1904 5. Місячна оплата за удержане ученика виносить найменше 14 кор. для 10 учеників, для 5 учеників за меншою доплатою або достарченем віктуалів буде вступ до бурси. При вступі має ученик зложити, крім належитости за перший місяць, ще і 2 кор. на інвентар а 4 кор. на пране за цілий рік. До подання о принятє належить долучити: а) сьвідоцтво убожества; б) сьвідоцтво шкільне з послїдного півроку; в) декларацию, в котрій батько (опікун) ученика обовязує ся умовлену суму за поміщене сина в бурсї платити кождого місяця з гори. Подання належить вносити під адресою голови товариства в Снятинї о. Огоновского найдальше до дня 15 серпня с. р.

— **Селяньска бурса в Дрогобичи.** Виділ філії товариства „Просьвіти" в Дрогобичи розписує конкурс на принятє питомців до селяньскої бурси в Дрогобичи. Приняті будуть сини селяньскі, котрі мають записати ся до шкіл народних або виділових, а котрих батьки зобовяжуть ся: 1) оплачувати на удержане хлопця місячно по 4 кор. а 2 кор. при вписї на інвентар і 2) будуть доставляти відповідну скількість натуралїїв. Хто би не хотів давати натуралїй, може платити 13 корон місячно. Першеньство будуть мати хлопці з тих громад, котрі причинили ся жертвами до основаня селяньскої бурси і є членом товариства „Просьвіти" або читалень „Просьвіти". Подання з сьвідоцтвом шкільним вносити належить до кінця липня с. р. на руки п. Михайла Гавдяка, учителя в Дрогобичи.

— **Конкурс.** Для заохоти і побудженя до працї на поли музики наших композиторів оголошуємо отсим композиторский конкурс на таких условинах: 1. Надіслана праця може бути а) твором сольовим, б) хором мужеским або мішаним в супроводї орхестри або фортепяна, в) хором a capella. Вибір теми довільний. II. Композиция може бути довільного, однакож що найменше такого обєму, щоби вистарчила на виповнене одної точки програми концерту. III. Премійованими можуть бути лише зовсім нові і ориґінальні твори муз., що ще ніде доси не появились друком, анї не були виконувані. IV. Реченець надісланя партитури установлений до кінця жовтня с. р. Адресувати належить до тов. „Львівский Боян", ул. Вірменьска. V. Ноти повинні бути писані чеким письмом і чужою рукою, а до посилки належить долучити свій адрес в осібній запечатаній коперті. VI. Премії за найлучші 3 композициї, котрі яко такі сквалїфікує спецнияльна комісия юрорів, виносять 70 К, 50 К і 30 К; непремійовані, а мимо то добрі композициї (за згодою авторів) відпише наш Боян і відсьпіває при нагоді найблизших концертів. Від виділу „Львівского Бояна". Р. Зарицкий голова, З. Садовский секретар, Н. Волошин діріґент.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа у Львові дня 15 липня:** Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 9·60 до 9·85; жито 7·— до 7·25; овес 6.75 до 7·—; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 6·30 до 6·75; ріпак 8·75 до 9·25; льнянка —·— до —.—; горох до вареня 7·75 до 9·50; вика 5·— до 5·25; бобик 6·25 до 6·50; гречка 7·75 до 8·50; кукурудза стара 6·30 до 6·50; хміль за 56 кільо 145·— до 150·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Краків 16 липня. Є. Е. п. Міністер рільництва Джованеллї приїхав тут нинї о 8 год. рано. На двірци повитали его місцеві власти з делеґатом п. Федоровичем на чолї. П. Міністер оглянув опісля город садівничий, город студий рільничих, стацию досьвідову і музей народний.

Константинополь 16 липня. Песимістичні погляди часописий о положеню в Македонії суть неоправданї, бо поминувши послїдний замах на зелїзницю, рух серед комітетів революцийних і появу кількох ватаг, акция реформова поступає живо наперед і в декотрих сторонах видко вже єї наслїдки. Загальне положене в Македонії зовсїм не погіршало ся.

Константинополь 16 липня. Після вістий з турецкого жерела перейшла дня 7 с. м. ватага Сербів зложена з 25 людий добре узброєних і заосмотрених в материяли вибухові через границю і пійшла до скоплїйского вілаєту, де задержала ся в місцевости Куманова.

Льондон 16 липня. З Тиенцину доносять до „Morning Leader": Під Порт Артуром веде ся заедно завзята борба. Виходить то з множества чуток, з котрих одні приписують побіду Росиянам, другі Японцям.

Льондон 16 липня. З Токіо доносять, що владивостоцка ескадра появила ся знову в силї 3 до 4 більших кораблїв коло побережа остова Єссо.

Льондон 16 липня. Вчерашна вість о занятю Японцями в середу міста Інкав (Нючван) була що найменше передчасна.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

ців з хору бігали помежи рядами і наливали монахам чаю до плоских чарок, які кождий з них приніс з собою. Численні інструменти музичні, бубни, флети, кітлики, труби, лежали коло них готові до ужитку. Насамперед відмовили они півголосом всі враз якусь молитву в тибетаньскій мові. А Пеміонґчі то монастир, до котрого приймають монахів лиш із знатного роду; ми виділи длятого між монахами многих людий високого росту, сильних і виглядаючих інтелїґентно. Той, що проводив молитви, або управитель хору зачинав від часу до часу голоснїйше, а за ним посьпівували півголосом другі і голос їх ніс ся як журчане потока по зливнім дощи.

Всї монахи мали на собі довгі червоні фалдисті ризи, але голови не були виголені, лиш коротко обстрижені. Старий сивий ігумен, такий добродушний і грубенький, як би і який европейский ігумен, мав перед собою на столичку якісь богослужебні знаряди, котрими проводив богослуженем якийсь дзвіночок, якійсь малий прилад, подібний трохи формою до піскового годинника і т. п. На даний знак зачинали монахи від часу до часу бити до такту в бубни і кітлики, на иншій знак всї враз робили страшенний гармідер, при чім кождий бив в бубен, трубив, дув в якусь кістяну свиставку, дзвонив в бляшаний кітлик мов би якийсь шалений, а всї о скілько лиш можна було, силували ся, щоби викликувати всякі можливі фальшиві тони, мов би завзяли ся на то, щоби нам від їх граня уши попухли. При тім за кождий раз попивали по трошки чаю і молились дальше.

За той час мали ми досить нагоди придивити ся дивним а вельми інтересним декорациям сего якогось дивного дому божого і малюнкам в ріжних барвах на стїнах, що представляли чортів, котрих обнимала на хіньский лад покручена полумінь, божкам, що ходили по хмарах, та фіґуркам з бронзу або каменя, стоячим на цьвітах льотоса, що були уміщені в тім місци, де був вівтар сьвятинї.

Наконець скінчило ся богослуженя, монахи повставали, збудили кількох братчиків, що були задрімали і вийшли із сьвятинї, щоби піти між нарід, котрий через цілий час церемонії приглядав ся нам цікаво, а відтак зглотили ся при виході. Ми розпочали тепер при помочи нашого кухаря, що умів по тибетаньски, розмавляти зі стареньким ігуменом, котрий дотикав ся наших рушниць, як було видко з великою почестию. Він казав нам дати в дарунку також велику груду масла позавивану в листє, за що ми поклали єму на его сїдище шість срібних рупій. То его так втїшило, що єму очи заяснїли і він позволив нам відміряти кроками розміри сьвятинї, робити шкіци, а навіть робити фотоґрафічні знимки при помочи маґнезіового сьвітла. Добрий чоловічиско був при тім тої гадки, що то розходить ся головно о его особу, отже казав принести собі свою найлїпшу єрейску ризу підшиту футром, взяв в руки свої знаряди і так засїв торжественно і з великою повагою на своїм сїдищи, підчас коли ми фотоґрафували его з переду і з заду, та зі всїх боків, значить ся, раз его відфотоґрафували, а відтак обходячи его довкола, фотоґрафували малюнки на стїнах, наголовки стовпів, якусь фіґуру по за ним, а відтак зложили єму нашу найщирійшу подяку.

Відтак робили ми на дворі, о скілько то лиш було можна, серед мраки множество знимок з будинків, типів і ноші, що стали ся опісля найбільшим здобутком нашої подорожи.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).